

γενῇ, ἔχοντα πείραν τῆς δυσκόλου ταύτης θαλασσοπλοΐας.

Πρὶν διαβῆτις τὰ Οὐράλια ὄρη τὰ διαχωρίζοντα τὴν Αἰκατερινοπόλιν ἀπὸ τὴν Νιγενῆ, διαπλέει ποταμούς τινας ἐκπηγάζοντας ἀπὸ αὐτὰ ταῦτα τὰ ὄρη καὶ ῥέοντες πρὸς ἄρκτον. Ὁ πλοῦς οὗτος διαρκεῖ μέχρι τοῦ Τοβὼλ καὶ μετὰ ταῦτα οἱ ὁδοιποροὶ ἀποβιβάζονται εἰς τὴν ξηρὰν διὰ νὰ πλησιάσωσι πρὸς ἐκεῖνα. Ἡ διάβασις τῶν ὁρέων δὲν εἶναι πολλὰ ἐπίπονος· μετ' αὐτὴν διαπλεύουσιν ἐκ νέου τοὺς ποταμούς τοὺς φέροντας πρὸς τὸν Βόλγα. Ἡ Παρασκευὴ, ἀπορούσα πῶς νὰ πληρώσῃ τὴν ἁμαρταν, ἐπέβη εἰς μίαν ἀπὸ τὰς πολυαριθμους ὀλκάδας τὰς μετακομίζουσας εἰς Ῥωσίαν σιδηρὸν καὶ ἄλλας διὰ τῆς Τσούτσας καὶ τῆς Κάμας.

Ὁ ὁδηγὸς τῆς τὴν ἐπεριποιήθη μὲ μεγίστην προθυμίαν κατὰ τὴν μακρὰν αὐτὴν ὁδοιπορίαν, τὴν ὁποίαν ἦτο ἀδύνατον νὰ φέρῃ εἰς πέρας μόνη τῆς χωρὶς νὰ διατρέξῃ μεγάλους κινδύνους· κατὰ δυστυρίαν τῆς ὁμῆς, ἀσθενήσας ἐνῷ διέβαινον τὰ στενὰ, ἠναγκάσθη νὰ μείνῃ εἰς μικρὸν τι χωρίον πρὸς τὰς ὄχθας τῆς Κάμας· αὐτὴ δὲ εὐρέθη καὶ πάλιν μόνη τῆς καὶ ἄνευ προσασίας. Ἐφθασεν ἐν τοσούτῳ εὐτυχῶς εἰς τὰς ἐκβολὰς τῆς Κάμας πρὸς τὴν Βόλγα. Ἐκεῖθεν ἡ ὀλκάς, ἀναβαίνουσα τὸν ποταμὸν, ἐσύρετο ἀπὸ ἵππων. Κατὰ τὸν τελευταῖον αὐτὸν πλοῦν ἠκολούθησιν εἰς τὴν Παρασκευὴν συμβεβηκὸς τὰ μέγιστα ἐπικινδύνον. Ἐνῷ μίαν ἡμέραν κατεγίνοντο οἱ πορθμεῖς ν' ἀπομακρύνωσι τὴν ὀλκάδα ἀπὸ τὴν ὄχθην, ὥθσαν βιαίως μεγάλην τινὰ κώπην ἐπέχουσιν τόπον πηδαλίου, πρὸς τὸ μέρος ὅπου πολλοὶ ἐπιβᾶται ἐκάθοντο, καὶ τρεῖς ἐξ αὐτῶν, μετὰ τῶν ὁποίων ἦτο καὶ ἡ Παρασκευὴ, μὴ προφθάσαντες ν' ἀποσυρῶσιν, ἔπεσαν εἰς τὸν ποταμὸν. Ὁ καιρὸς ἦτο εἰς τὸ ἄκρον τρικυμῶδης. Κατάρθρωσαν μ' ὅλον τοῦτο νὰ τοὺς σώσωσι, χωρὶς διόλου νὰ πάθῃ ἡ νέα. Ἐντροπομένη ὁμῶς ν' ἀλλάξῃ τὰ ἐνδύματά τῆς ἐνώπιον τῶσιν ἀνθρώπων, ἄφησε νὰ ξηρανθῶσιν ἐπάνω τῆς, καὶ ἐξ αἰτίας τούτου ὑπέπεσεν εἰς δρμητάτους ρευματισμούς, ἐλάφυσαν καιρίως τὴν ὑγίαν τῆς.

Ἐπειδὴ αἱ δύο κυριαὶ τῆς Αἰκατερινοπόλεως εἶχον ἀναβῆσαι εἰς τὸν ὁδηγὸν τῆς νέας τὸ νὰ φροντίσῃ τὰ δέοντα διὰ τὴν ἐξοκολούθησιν τῆς ὁδοιπορίας τῆς ἀπὸ τῆς Νιγενῆς καὶ περαιτέρω, δὲν τὴν εἶχον συστήσει εἰς κανέν τῶν κατοίκων τῆς πόλεως ταύτης, ὅπου δὲν ἐσκόπευε νὰ διατρέψῃ· ὅταν λοιπὸν ἔφθασεν ἐκεῖ, εὐρέθη μεμονωμένη ἄνευ γνωρίμων καὶ ἄνευ προστασίας. Οἱ πορθμεῖς τὴν ἀπεβίβασαν εἰς τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ ὁμοῦ μὲ τὴν μικρὰν τῆς ἀποσκευὴν, τῆς ὁποίας ὁ ὄγκος εἶχεν αὐξήσει χάρις εἰς τὰς φροντίδας τῆς κυρίας Μιλέν.

Ἀπέναντι τῆς γεφύρας ὅπου συνήθως γίνεται ἡ ἀποβίβασις εἰς τὴν ὄχθην τοῦ Βόλγα, κείνται ἐπὶ τινος λόφου ἐκκλησίαι καὶ μοναστήριον καλογραιῶν. Ἀπῆλθε κατὰ πρῶτον ἐκεῖ διὰ νὰ προτευχθῇ, μὲ σκοπὸν νὰ ὑπάγῃ μετὰ ταῦτα εἰς ἀναζήτησιν κατὰ τὸν ὁδὸν τῆς πόλεως.

Ἐμβαίνουσα εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἤτις τὴν ἐφάνη ἔρημος, ἤκουσε διὰ τῶν κιγκλίδων τὴν ψαλμωδίαν τῶν μοναχῶν αἵτινες ἦσαν περὶ τὸ τέλος τῆς ἐσπερινῆς προσευχῆς των, καὶ τὴν περίστασιν ταύτην ἐθεώρησεν ὡς αἰσιόν τινα οἰωνόν. «Ἐάν ποτε, εἶπεν, ὁ

Θεὸς εἰσακούσῃ τῆς δεήσεώς μου, θὰ ἐκλέξω καὶ ἐγὼ τὸν μοναστικὸν βίον, διὰ νὰ εὐχαριστῶ τὸν Θεὸν διὰ τὴν ἀπειρὸν πρὸς ἐμὲ καλοκαγαθίαν του. »

Ἐξερχομένη ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν εἶδε τὸν ἥλιον ὄνοντα, καὶ ἐσταμάτησεν ὀλίγον παρὰ τὴν πύλιν, διὰ νὰ χαρῇ τὴν λαμπρὰν θεάν τῆς φύσεως. Ἡ πόλις τῆς Νιγενῆς Νοβογορόδ, κειμένη εἰς τὸ μέρος ὅπου συνενώνονται οἱ δύο μεγάλοι ποταμοὶ, ὁ Ὄκας καὶ ὁ Βόλγας, ἐφαίνετο ἐκεῖθεν ἀπέραντος, καὶ τὴν ἐνέπνευσεν εἰδὸς τι δειλίας.

Ὅταν ἀνεχώρησεν ἀπὸ τοῦ Ἰσχιμ ἡ νέα Παρασκευὴ δὲν ἀνελογίσθη εἰμὴ μόνον τοὺς φυσικοὺς κινδύνους, καὶ προδιέθεσε τὸν ἑαυτὸν τῆς εἰς τὸ νὰ ὑποφέρῃ καὶ τὸ ψῦχος, καὶ τὴν πείναν, καὶ αὐτὸν τὸν θάνατον· ἀλλ' ἀφοῦ ἐγνώρισεν ὅπως οὖν τὴν κοινωνίαν, ἀνεκάλυψεν ἄλλου τινὸς εἶδους ἐμπόδια, κατὰ τῶν ὁποίων δὲν ἤρκει οὔτε ὅλη τῆς ἡ γενναϊότης. Ἀφοῦ διέβη ἀβλαβῆς τὰς ἐρήμους, προησθάνετο τὴν φρικτωτέραν ἐρημίαν τῶν μεγάλων πόλεων, ὅπου ὁ πτωχὸς περιφέρεται μεμονωμένος ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πλῆθους, καὶ ὅπου, ὡς ἐκ φρικτῶδους τινὸς μαγείας, δὲν βλέπει γύρω του εἰμὴ ὀφθαλμούς μὴ βλέποντας καὶ ὅτα μὴ ἀκούοντα τὰ παράπονά του.

Ἀφ' οὗ ἐγνώρισεν τὰς κυρίας τῆς Αἰκατερινοπόλεως, νέον τι αἰσθημα εὐπρεπειας, καὶ ὀλίγη τις ἴσως φιλαυτία, καθίστων μᾶλλον προσβλητικὰ εἰς ἑαυτὴν τὰ μέσα εἰς ἃ ἠναγκάζετο ἐκ τῆς θέσεώς τῆς νὰ καταφεύγῃ. «Οἶμοι! ἔλεγε, ποῦ νὰ εὕρω φίλους ὡς ἐκείνας ἀπὸ τῶν ὁποίων ἀπεχωρίσθην; Σήμερον εἶμαι ἐπέκεινα τῶν χιλίων βερστίων μακρὰν των! Τί θὰ γείνω ὅταν φθάσω εἰς Πετρούπολιν, ὅταν θὰ πλησιάσω τὰ ἀνάκτορα, ἐγὼ ἥτις τρέμω νὰ παρουσιασθῶ ἐδῶ εἰς εὐτελεῖς ξενοδοχεῖον; »

Αἱ σκέψεις αὐταὶ τοσούτον τὴν κατετάραξαν, ὥτε, πρῶτον ἦδη φορὰν, ἠσθάνθη ἑαυτὴν ἀψυχοῦσαν, καὶ δάκρυα ἔτρεξαν ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς τῆς. Ἡ ἐνθύμησις τοῦ πατρὸς τῆς τὸν ὁποῖον ἐγκατέλειψεν, ἵσως ἐπὶ ματαίῳ, τὴν κατελύπησε. Μετ' ὀλίγον ὁμῶς κατέκρινε τὴν ἀδυναμίαν τῆς καὶ τὴν πρὸς Θεὸν ὀλίγην πίστιν τῆς, καὶ ἐζήτησε συγγνώμην ἀπὸ τὸν φύλακά τῆς ἄγγελον. «Καὶ αὐτὸς θεοβαίως, ἔλεγεν ὁσάκις ἐλάλει περὶ τῆς περιστάσεως ταύτης τοῦ βίου τῆς, μ' ἐνέπνευσε τὸν στοχασμὸν τοῦ νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὴν ἐκκλησίαν διὰ νὰ ἐξαίτησω ἀπὸ τὸν Θεὸν δύνάμιν καὶ καρτερίαν εἰς τὰς δυστυχίας. »

(ἀκολουθεῖ).

ΟΙ ΙΠΠΟΤΑΙ ΤΟΥ ΣΤΕΡΕΩΜΑΤΟΣ.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

(συνέχεια ἴδε φυλ. ΙΔ'.)

ΙΒ'.

Ἡ Μίσις Ἀραβέλλα.

Ἡ παραγγελία τοῦ Μοναχοῦ ἐξετελέσθη κατὰ γράμμα, καὶ τὴν αὐτὴν ἐκείνην νύκτα ὁ Σίρ Οὐίλλιαμ, ὁ Γραμματεὺς τοῦ Ἐξοχωτάτου Πρέσβους τῆς Ἀγγλίας, ἔμαθε τὸν μυστικὸν γάμον. Ἀμέσως κατ' ἀρχὰς ὁ Σίρ Οὐίλλιαμ, ἡ μᾶλλον ὁ ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον τοῦτο κρυπτόμενος Ἀντώνιος Κόντης, ἠθέλησε νὰ ἐξυπνήσῃ τὸν κύριόν του καὶ νὰ τὸν εἰδοποιήσῃ.

Ἀλλὰ, μεταμεληθεὶς, ἐπέστρεψεν εἰς τὴν κλίνην του, ἵνα μελετήσῃ ἀνετώτερον νέον σχέδιον προόδου, στηριχθέντος ἐπὶ τῆς βάσεως ταύτης ὑπὸ τοῦ γονίμου του πνεύματος.

Ὁ Κόντης εἶχεν ὀλίγην ἐμπιστοσύνην εἰς τοῦ Φινσαύου τὴν ικανότητα, ἐν ᾧ αὐτός, ἔχων πνεῦμα ἀκαλλιέργητον μὲν καὶ θάνατον, ἀλλὰ φύσει λεπτόν, εἶχε διδαχθῆ εἰς τὸ σχολεῖον τῆς δυστυχίας. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς ἐξορίας του ὀλίγον μόνον καιρὸν ἔμεινεν εἰς Τερκείραν, καὶ ἔπειτα ἐδραπέτευσεν. Ἰδὼν δὲ τὸν κόσμον, ἔμαθεν ἐξ ἰδίας πείρας νὰ γνωρίζῃ τοὺς ἀνθρώπους, καὶ ὁ Φινσαύος τῷ ἐφάνετο εἰς τῶν γελοιοποιῶν ἐλπίων ἀπαιτιῶν τῶν κωμωδιῶν, οἷους εἶδε παμπόλλους εἰς τὰ γαλλικὰ θέατρα· ὥστε δὲν ἐθαύμαζε ποτὶ τὸν Λόρδον ὡς ὁ Βύκιγγαμ τὸν ἐθαύμαζεν, ἀλλ' ἐφρόνει ὅτι πᾶς διπλωμάτης, καὶ ἄγγλος ἂν ᾦται, πρέπει τὸ πρόσχημα τοῦλάχιστον νὰ ἔχῃ τῆς τιμιότητος.

Ἡ πρωτίστη ἐπιθυμία του ἦν ν' ἀποτυθῇ ἀπὸ τὴν Ἀγγλικὴν ὑπηρεσίαν· διότι αἱ ἐξῆς τῆς λεπτῆς καὶ ὀξείας του δολιότητος δὲν ἐσυμβιβάζοντο μὲ τὴν ἀπότομον καὶ ἀδέξιον πονηρίαν τῆς διπλωματίας ἐκείνης. Μόνην δ' ἔχων ἐπιθυμίαν νὰ προσδεύσῃ πάλιν, ἐθυσίαζεν εἰς αὐτὴν πᾶσαν πρόληψιν καὶ πᾶσαν μνησικακίαν, καὶ μεγάλην εἶχεν ὀρεξίν νὰ συμβιβασθῇ μετὰ τοῦ Καστελμελχώρα, ἀλλὰ δὲν εὕρισκεν ἀφορμὴν. Ὁ μυστικὸς λοιπὸν γάμος καὶ ἡ παρουσία τοῦ Βασκογκέλλου πρὸς τὴ Βασιλίσση τῷ ἐφάνησαν ἀφορμὰ ἀξιόλογοι.

Ἀπὸ πρωίας λοιπὸν ἀμέσως ὁ Ἀντώνιος Κόντης, ἀποδυθεὶς τὴν βρετανικὴν του στολὴν, ἐφόρεσε πορτογαλλικὰ ἐνδύματα, καὶ ἐλθὼν ἐκρουσέ τὴν θύραν τοῦ Καστελμελχώρα.

Κατὰ δυστυχίαν ὅμως ἡ χηρὴ τοῦ μοναχοῦ ἐφοδος εἶχε κακῶς διαθέσει τὸν Κόμητα, ὅστις διέταξε τοὺς ὑπηρετάς του νὰ μὴ δεχθῶσι κἀνέναν. Ἐπομένως ὁ Κύριος Βιντιμίλλης, μετὰ πολλὴν ἐπιμονὴν ἐκ μέρους του καὶ μετὰ πολλὰς ἀρνήσεις ἐκ μέρους τῶν ὑπηρετῶν, ἠναγκάσθη νὰ ἐπανεέλθῃ τεθλιμμένος εἰς τὴν ἀγγλικὴν πρεσβεΐαν.

Εἰς τὸν ἀντιθάλαμον πρῶτον ἀνθρώπον ἀπήντησε τὸν καλὸν ἵπποτὴν τοῦ Παταυίου, ὃν εἶχε μὲν ἀφήσει ἐλευθέρου μετὰ τὴν ἀποτυχίαν τοῦ κατὰ τῆς Βασιλίσσης ἐπιχειρήματος· ὅστις ὅμως δὲν ἐφευγεν, ἀλλ' ἔμεινε συνεχόμενος ὑπὸ μαγνήτου ἐρωτικοῦ εἰς τὰ μέρη ὅπου ἀνέπνεεν ἡ χρίστια Ἀραβέλλα. Περιέμεινε δὲ εἰς τὸν ἀντιθάλαμον ὁ Ἀσκάνιος τὸν Βαλθάσαρ, τὸν γιγαντιῶν καὶ πρόθυμόν του Ἑρμῆν, ἀλλ' ὁ Βαλθάσαρ δὲν ἤρχετο. Ὁ Κόντης διηλθεν ἐμπρός του χωρὶς νὰ προσέξῃ εἰς αὐτὸν, καὶ χωρὶς νὰ τὸν χαιρετήσῃ. Ἀλλ' ὁ Παταυὸς δὲν ἦν ἀνθρώπος ν' ἀρήσῃ ἀτιμώρητον τοιοῦτον σολοικισμόν εἰς τῆς εὐγενείας τὰ ἔθιμα· καὶ κλίνας κομψαστικῶς τὸν πῖλον του ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ του ὠτός, βροντήσας δὲ τὴν μάχαιράν του εἰς τὰς σανίδας,

— Μὰ τὸ σῶμα τοῦ Βάχγου! βαρβαρότερον ὃν δὲν μ' ἔτυχε νὰ ἰδῶ, ἀνεκραξεν Αἶ! ἀλλ' εἶναι ὁ Κύριος Οὐίλλιαμ Κόντης Δὲ Βιντιμίλλης, οὐ καταςπάζομαι τὰς χεῖρας μετ' ἀνεκραξέτου ἀγαλλιᾶσεως.

Ὁ Κόντης περιέφερε μετ' ἀνησυχίας τὸ βλέμμα του περίξ.

— Σιωπὴ! ἐψιθύρισε. Μὴ προφέρητε, κύριε, τ' ὀνομά μου. Ἐδῶ εἶμαι Σὶρ Οὐίλλιαμ.

— Σὶρ Οὐίλλιαμ, ἔστω, εἶπεν ὁ Ἀσκάνιος ἀνεγερόμενος· ἀκροποδητὴ καὶ καταπίπτων ἔπειτα θορυβωδῶς εἰς τὰς πτέρνας του. — Ἀλλὰ μεταβάλλων ὄνομα, ἔπρεπεν, ἀρχάγγελε ἐκπτωτε, νὰ μεταβάλλῃς καὶ τρόπους; Τοιαύτη εἶναι ἡ ἰδέα μου Τί φρονεῖτε ὁ ὁ ἴδιος;

Ὁ Κόντης δὲν ἀπεκρίθη. Ἐν ᾧ δὲ ὠμίλει ὁ Παταυός, αἰφνιδίως ἰδέα τις ἐφάνη ὅτι τῷ ἐπῆλθεν.

— Οὕτω βαδίζει ὁ κόσμος! ἐπανελάθεν ὁ Ἀσκάνιος, βρενθυόμενος, καὶ τείνων τὴν κνήμην ὡς ὀπλοδιδάσκαλος. Ἡ μὲν Ὑμετέρη εὐγένεια κατωτέρω τοῦ μηδενός εἶχεν ἀδικον! ἐγὼ δὲ τέλος προσέβην, τὰ πλεονεκτήματά μου ἀνεγνωρίστηκαν. Χάρης τῷ Θεῷ, οἱ ἐνδοξοὶ ἀνιόντες μου δὲν ἔχουσι νὰ ἐρυθρίωσιν ὑπὲρ τοῦ ἀπογόνου των!

— Ὅσον ἐνθυμοῦμαι, ἀπήντησε διὰ μιᾶς ὁ Κόντης, εἶσαι ἐπιτήδειος ἀγύρτης.

— Πῶς εἶπατε; ὑπέλαθεν ὁ Ἀσκάνιος, συστέλλων τὰς ὀρρῆς.

Ὁ Κόντης ἐπανελάθεν ἀπερισκέπτως τὴν φράσιν του. Τότε ὁ Ἀσκάνιος ἐξεσπάθωσεν ἀμέσως, ἐλάθεν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δωματίου θέσιν ἀμύνης, ἐκτύπησε τρίς μὲ τὸν πίδα τὸ προκλητήριον, κ' ἐξέτελεσε τὸν συνήθη χαιρετισμόν μ' ὅσην ἀκριβείαν ποτε δὲν τὸν κατώρθωσαν ὀπλασκοὶ, μὴ ἐξαίρουμένης οὐδ' αὐτῆς τῆς ἱππότου ἑῶνος.

— Ἐμπρός! εὐθὺς, ἀμέσως! εἶπε μὲ τὴν ὀξεῖαν καὶ λυγρὰν του φωνήν. — Ἐν, δύω! Καὶ ἐρρίφθη εἰς τὸν ἐμπρόσθιον πόδα, ὑψῶν τὸ ξίφος.

— Τί δηλοῖ αὕτη ἡ κωμωδία; ἀνεκραξεν ὁ Κόντης.

— Ἀ! νομίζεις ὅτι ἀστείζομαι, οὐτιδανὲ ἀπόγονοι κτηνεμπόρου! — Λάβε θέσιν, σοὶ λέγω, ἦ, μὰ τὸ αἷμα τοῦ Ταγκρέδου Δέλλ' Ἀκουαμόνδα, τοῦ τρισπάππου μου, θὰ σὲ διατρυπήσω πέραν καὶ πέραν ὡς κόσκινον!

Καὶ ταῦτα λέγων, περιέστρεψε τὸ ξίφος του περὶ τοῦ Κόντη τὸ πρόσωπον μὲ ἐξαισίαν ταχύτητα.

Ἀλλ' ὁ Κόντης, τὸ ἐνθυμοῦνται οἱ ἀναγνώσται, εἶχε κερδίσει τοῦ Ἀλφρόνσου, παιδὸς ἔτι, τὴν εὐνοίαν διὰ τῆς μεγάλης του ἐπιδεξιότητος εἰς πᾶν σωματικὴς εἶδος. Ἐξαντληθείσης ἄρα τῆς ὑπομονῆς του διὰ τὴν ἐπιμονὴν τοῦ Παταυοῦ, ἀνέσυρε τέλος τὸ ξίφος.

Τότε ὅμως ὁ Ἀσκάνιος ἐπέστρεψε τὸ ἐδικόν του εἰς τὴν θήκην μ' ἀπερίγραπτον ἀταραξίαν.

— Τοῦτο, εἶπεν, ἀρχοντίσκε μου, θὰ σὰς μάθῃ νὰ φέρεσθε καθὼς πρέπει πρὸς ἀνθρώπον οἷος ἐγώ. Εἶχατε ἀνάγκην μαθήματος, σὰς τὸ ἔδοσα.... Κάμετε τόπον εἰς τὸν λοχαγὸν τῶν βασιλικῶν Κομπαστῶν.

Τότε πρῶτον ὁ Κόντης τὸν παρετήρησεν ἀκριβέστερον, καὶ εἶδεν ὅτι τῷ ὄντι εἶχε μεγάλως προσδεύσει κατὰ τὸν βαθμόν. Ἡ δὲ παρατήρησις αὕτη ἐφάνη αὐξήσασα τὴν ἐπιθυμίαν του τοῦ νὰ συνδέσῃ μετ' αὐτοῦ φιλικὰς διαπραγματεύσεις.

— Αὐθέντα Κύριε Ἀσκάνι, εἶπε, σὰς παρακαλῶ νὰ μὲ συγχωρήσητε. Δὲν εἶχα ἰδῆ τὰ διακριτικὰ σημεῖα τοῦ νέου βαθμοῦ σας σὰς προσφέρω εἰρήνην.

Καὶ ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὸν Παταυόν, ὅστις ὅμως ἐσταύρωσε τὰς ἰδικὰς του ὀπίσω του.

— Δέχομαι τὴν εἰρήνην, ἀπεκρίθη μετ' ἀπαρα-

δειγματίστου προπετείας, διότι ἡ γενναίουψυχος διαθέσις μου ἀποστρέφεται τὴν χύσιν αἵματος Ὅσον δὲ διὰ τὴν χεῖρά μου ἄς μὴ λησμονῶμεν, παρακάλῳ, τὴν μεταξύ μας ἀπόστασιν Ὀνομάζετέ με «Εὐγενέστατε Κύριε Δέλλ Ἀκουαμόνδα,» καὶ θὰ σὰς λέγω ἐγὼ «φίλτατε, ἡ ἀγαπητέ,» καὶ τοῦτο θέλει ἐμφαίνει τὴν διαφορὰν τῆς κοινωνικῆς θέσεως ἀμφοτέρων ἡμῶν Ἐχε ὑγείαν, καλέ μου.

— Εὐγενέστατε Κύριε Δέλλ Ἀκουαμόνδα, ἔχετε ὑγείαν!

Ἐπὶ τῆς φλιάς ὁ Ἀσκάνιος μετεστράφη καὶ ἐχαιρέτησε μετ' εὐμενείας συγκαταβατικωτάτης.

— Ἡ Ὑμετέρα εὐγένεια, ἂν μοι ἐπιτρέπεται μία ἐρώτησις, ἐπανελάβεν ὁ Κόντης, ἔχει τὴν εἰσοδὸν ἐλευθεράν εἰς τὸν οἶκον τοῦ Καστελμελχώρα;

— Ἀναμριβόλως ... δηλαδή, ὡς ἀξιωματικὸς μὲν τῶν Ἱπποτῶν τοῦ Στερεώματος, πρῶτῃ καὶ ἐσπέραν, ὡς ἐπιστήθειος δὲ φίλος τῆς Αὐτοῦ Ἐξοχότητος ἀνὰ πᾶσαν ὥραν τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νυκτός.

— Ἀξιόλογον προνόμιον! Λοιπὸν! Εὐγενέστατε κύριε, ὅσον καὶ ἂν ἐξέπεσα, ἔχω πάντοτε εἰς ἐν βαλάντιον ἑκατὸν τινὰ εἰκοσάφραγκα τῆς Γαλλίας, περιμένοντα τὰς διαταγὰς σας.

Δύω πηδήματα, καὶ ὁ Ἀσκάνιος ἔφθασε πλῆσιον τοῦ Κόντη.

— Σὰς εὐαρεστοῦσιν ἴσως; ἐξηκολούθησεν οὗτος. Πρόκειται μόνον νὰ μὲ εἰσάξητε πρὸς τὸν κόμητα.

— Αἶ! αἶ! εἶπεν ὁ Ἀσκάνιος, δὲν εἶναι ἐντελῶς ἀδύνατον. Αἰσθάνομαι ἐμαυτὸν εὐδιάθετον νὰ σὰς χρησιμεύσω κατὰ τι, καί . . .

— Ἄκουσον τώρα! Ἀκοῦν αἱ βωμολοχίαι, ὑπέλαβεν αὐστηρῶς ὁ Κόντης. Πληρώνω, καὶ δὲν ἀγαπῶ τὰς πολλὰς ἀστείυτητας. Ἡμπορεῖς νὰ μὲ ὀδηγήσης ἀμέσως;

Ἡ θύρα τοῦ ἰδιαίτερου γραφείου ἠνοιχθη, καὶ εἰς αὐτὴν ἐφάνη ἡ λευκίζουσα κεφαλὴ τοῦ Ἐξοχωτάτου.

— Σὺρ Οὐίλλιαμ, εἶπεν ὁ Φανσαῦς, σὰς περιμένω πρὸ μιᾶς ὥρας.

Καὶ ἐκλείσσε πάλιν τὴν θύραν.

— Κατηραμένον ἐμπόδιον! ἀνέκραξεν ὁ Κόντης. Πρέπει νὰ μείνῃ λοιπὸν ἡ ὑπόθεσις δι' ἀπόψε, περὶ τὰς ἐξ . . .

— Ἀδύνατον! . . . Εἰς τὰς ἐξ θὰ ἐνδυθῶ δι' ἐρωτικὴν τινα συνέντευξιν.

— Λοιπὸν εἰς τὰς ἐπτὰ!

— Ἀκατόρθωτον! . . . Εἰς τὰς ἐπτὰ ἐν ἐρωτομανεῖ ἐκστάσει θὰ κεῖμαι πρὸ τῶν ποδῶν τῆς φιλτάτης μου.

— Τί μωρὸς ἀνυπόφορος! ἐψιθύρισεν ὀργιζόμενος ὁ Κόντης. Πότε λοιπὸν;

— Τί νὰ σὰς εἰπῶ; — εἶπεν ὁ Ἀσκάνιος, — εὐγενέστατέ μου, ἐπειδὴ φαίνεται ὅτι μὲ τὰ χρήματά σας θέλετε ν' ἀγοράσητε τὸ δικαίωμα νὰ λέγησθε εὐγενέστατος, — νομίζω ὅτι εἰς τὰς ὀκτῶ . . . σταθῆτε! . . . ναι, νομίζω ὅτι εἰς τὰς ὀκτῶ ὥρας . . . ἐκτὸς ἀπροσδοκῆτων περιστάσεων, θὰ δυνθῶ, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα . . .

Ὁ Λόρδος ἐκτύπησε τὸ κωδώνιον.

— Ὁ γλήγορα, εἶπεν ὁ Κόντης, πρέπει νὰ ἡξεύρω μὲ θετικότητα.

— Μὲ θετικότητα λοιπὸν.

— Ποῦ θ' ἀπαντηθῶμεν;

— Εἰς τὸν κῆπον τῆς πρεσβείας ταύτης.

— Τίς θὰ σ' ἀνοίξῃ τὴν θύραν;

— Τοῦτο, εὐγενέστατέ μου, εἶναι μυστικὸν ἰδικόν μου, εἶπεν ὁ Ἀσκάνιος αὐταρέσκως. Τί δά! τὰ τοιαῦτα πράγματα δὲν κοινολογοῦνται. Αἶ! αἶ! αἶ!

Τὸ κωδώνιον τοῦ Λόρδου ἐκρότησεν ἐλ νέου μακρῶς καὶ ἀνυπομόνως· καὶ τότε τὰ δύο ἄξια τοῦ διαλόγου πρόσωπα ἐχωρίσθησαν.

Ἀλλὰ μέχρι οὗ πάλιν συνελθωσιν ἐπὶ τὸ αὐτό, πρέπει νὰ ἐκπληρώσωμεν καθήκον ἐπὶ πολὺ ἀναβληθὲν, παρουσιάζοντες εἰς τὸν ἀναγνώστην τὴν Μίς Ἀραβέλλαν Φανσαῦν, τὴν μόνην κληρονόμον τοῦ Λόρδου. Ἐξώρας μᾶλλον παρὰ ποτὲ, λέγει ἡ παροιμία, καὶ ἔχει πρὸ πάντων δίκαιον ὅταν, ὡς εἰς τὴν περιστάσιν ταύτην, πρόκειται περὶ εὐαρέστου γνωριμίας.

Ἡ Μίς Ἀραβέλλα Φανσαῦν ἦν τύπος Βρεταννικὸς οὐχ ἦττον ἀξιοθέατος ἀπὸ τὸν ἀξιότιμον Λόρδον, τὸν πατέρα της. Ἦτον ὑψηλὴ, λευκὴ, ξανθὴ, λεπτή, μακρὰ, καὶ ἀνούσιος. Καὶ εἰς μὲν τὴν πρώτην νεότητά της πρέπει νὰ ἦτον ἀνεκτοτάτῃ Μίς· ἀλλ' ἤδη ἦγε τὸ πέμπτον καὶ τριακοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας της, κατὰ τῶν ἐπιεικεστέρων τοὺς ὑπολογισμούς. Τὸ χαρακτηριστικώτερον τοῦ προσώπου της μέρος ἦν ἡ ἄνω σιαγὼν της, προέχουσα ὑπερμέτρως ὑπὲρ τὴν κάτω, καὶ υπερηφάνως ἐπιδεικνύουσα σειρὰν μεγάλων καὶ λευκοτάτων ὀδόντων, ὧν ἡ θεὰ ἐτρόμαξε τὰ μικρὰ παιδιὰ. Τὸ εἶδος τοῦτο τῆς καλλονῆς εἶναι κοινότατον ἐν Ἀγγλίᾳ, εἰς τὰ λοιπὰ δὲ μέρη τοῦ κόσμου ἀπαντᾶται σπανιώτερον, ἐκτὸς εἰς τὴν Ἀφρικὴν, μεταξὺ τῶν πιθήκων, τῶν γνωστῶν ὑπὸ τὸ ὄνομα Βαβουίνων. Ἀλλὰ πλὴν τοῦ ἰδιαίτερου τούτου καὶ ἐθνικοῦ χαρακτῆρος, ἡ Μίς Ἀραβέλλα ἦν καθ' ὅλα τὰ ἄλλα λίαν ἐν τάξει. Εἶχεν ὀφθαλμούς μεγίστους, ὑπογλαύκους καὶ ὑαλώδεις, καὶ ἐπ' αὐτῶν ὀλεφρίδας ἀχρωματίστους. Ἡ ρὶν της ἦν λεπτή, εὐθεῖα, καὶ χονδρόδης. Ὁ πῶγων της ἦν ὀξυκαταληκτῶν· ὁ δὲ λαιμὸς της, μακρὸς, μυῶδης καὶ ὠχροσάρξ, ἐγείρετο μεταξὺ δύο ὦμων λίαν κατακλινῶν. Ἡ μέση της τέλος ἦν μὲν λεπτή, ἀλλὰ κυλινδρική, καὶ ὡς ξύλον ἀλύγιτος. Περὶ δὲ τῶν χειρῶν της οὐδεμίαν πληροφορίαν ἔχομεν, καὶ τὸ ἀκριβὲς τῶν ποδῶν της μήκος δὲν περιῆλθεν εἰς γνῶσιν μας.

Ἡθικῶς δὲ ἦν ἡ Μίς Ἀραβέλλα μία τῶν φαντασιοκόπων καὶ νεφελοδιαίτων ἐκείνων νεανίδων, ἃς ἀναδίδει αὐτομάτως καὶ ἀπόνως τὸ ἔδαφος τῆς εὐθύμου Ἀγγλίας, ἄξιος γόνος τῆς πατρίδος τῶν λογικωτάτων καὶ τῶν συνταγματικῶν γυναικῶν, καὶ ἐφ' ἡμῶν ἡθελε διαπρέπει ὡς μέλος τῆς ἐταιρίας ἧς προεδρεύει ἡ Μίς Μάρν-Ἄννα Οὐάλκερ. Ἀλλ' ἐπὶ τῆς δεκάτης ἐβδόμης ἑκατονταετηρίδος τὸ σύστημα τῆς ἀνεξαρτησίας τῶν γυναικῶν δὲν εἶχεν ἀκόμη πολλοὺς ὁπαδοὺς, καὶ αἱ πρῶτοι Μίς μικρὰν καὶ ὀλίγην πέραςιν εἶχον, διότι τὸν μὲν κάλαμον ὀλίγον ἡξέυρον νὰ τὸν μεταχειρίζωνται, καὶ τὸ ξίφος εἶναι βαρὺ διὰ γυναικεῖαν χεῖρα, ὥστε περιωρίζοντο μόνον εἰς τὴν χρῆσιν τῶν ὅπλων τοῦ φύλου των· ἀλλὰ καὶ οὕτως ἔβαλλον πρὸς σκοποὺς ὑψηλοὺς.

Ἡ Ἰουδιθ, ἀντὶ νὰ φονεύσῃ τὸν Ὀλοφέρνην, ἐδύνατο νὰ τὸν νυμφεῖθῃ καὶ νὰ τὸν χαλιναγωγῇ, ὅπερ ἤθελεν εἶσθαι ἦττον μὲν ἐπικόν, ἀλλ' εὐφρέστερον βέβαια· οὕτως ἀπεράσισεν ἡ Μίς Φανσαῦν, δια-

καιομένη υπό ζήλου θερμού ὑπὲρ τῶν συμφερόντων τῆς πατρίδος της, νὰ μιμηθῇ μὲν τὴν Ιουδίθ, ἀλλὰ καθ' ἣν ἐπρωτειναιμὲν προπολογίαν.

Ἐν τῇ φιλοδοξῳ φιλαρεσκίᾳ της εἶχε συλλάβει τὸν σκοπὸν νὰ ζεύξῃ εἰς τὴν ἁμαξάν της ὅλους τοὺς ὁπωσοῦν ἐπισήμους Πορτογάλλους, καὶ νὰ τοὺς παραδώσῃ εἰς τὴν Ἀγγλίαν δεδεδεμένους χειράς καὶ πόδας· καὶ ἀναχωροῦσα ἀπὸ τὸ Λονδίον ἐσχιδίασε νὰ κατακτήσῃ τὴν Πορτογαλίαν ἐξ ἡμισείας μὲ τὸν πατέρα της· ἀξίειπαινα σχέδια, ὧν τὸ ἀποτέλεσμα ἦν τοῦλάχιστον νὰ τῇ προμηθεύσῃ σὺνζυγον ἐνδόξου καταγωγῆς, ὡς θέλομεν ἰδῇ μετὰ ταῦτα.

Τὴν ἡμέραν δ' ἐκείνην διὰ τοῦ Βαλθάσαρ εἶχε χορηγήσει συνέντευξιν εἰς τὸν καλὸν ἀξιοματικὸν τῶν ἱπποτῶν τοῦ Στερεώματος. Διὰ τοῦτο ἡ Ἡὼς τὴν εὔρε στολιζομένην, ἂν καὶ ἡ ὥρα τῆς συνεντεύξεως εἶχε προσδιορισθῇ τὸ ἐσπέρας. Ἡ θαλαμηπόλος της ἐξήντησεν ὅλα τῆς τέχνης της τὰ μυστήρια ὅπως τὴν καταστήσῃ γοητευτικὴν, καὶ πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι διὰ πολλῶν φροντίδων καὶ ἀγώνων τὸ κατώρθωσεν ἐντελῶς, ὥστε περὶ τὴν πέμπτην ὥραν μετὰ μεσημβρίαν ἐδύνατο μακροῦθεν νὰ θεωρηθῇ ὡς μίσις κηρὶν, λαμπρῶς ἐνδεδυμένη, καὶ στερουμένη μόνον τῆς εὐκαμψίας διὰ νὰ ὁμοιάσῃ ἐντελῶς τὰς Μίσις ὅσαι ἔχουσιν ὅσῃ καὶ σάρκα.

— Πῶς μ' εὐρίσκες, Πατιεντία; εἶπε πρὸς τὴν θαλαμηπόλον της, ἥτις ἦν προσδυτεριανὴ καὶ τὸ ὄνομα καὶ τὴν γλῶσσαν.

— Ὁραιότεραν καὶ λαμπροτέραν ἀφ' ὅ,τι πρέπει εἰς θυγατέρα τοῦ Ἀδάμ, Κυρία, ἀπεκρίθη ἡ Πατιεντία στενάζουσα. — Αἶ! Ἄν ὁ σεβασμιώτατος Ἰεσεδίκας Δράκης, ὁ ἐν σαρκὶ μὲν σύζυγος, ἐν πνεύματι δὲ πατὴρ μου, ἤξευρεν ὅτι τὸ ἐκλεκτὸν πρόβατον τοῦ ποιμνίου του ἀσχολεῖται οὕτω περὶ κοσμικὰ πράγματα.... Ἀλλ' ἡ βίβλος λέγει· ἐπειδὴ ἡμαρτες, θὰ δουλεύσῃς τοὺς φιλισταίους.

— Λοιπὸν μ' εὐρίσκες ὡραίαν! ἀνέκραξεν ἡ Κυρία Φανσαῦν, χωρὶς νὰ παρατηρήσῃ τὴν προσβλητικὴν ἐφαρμογὴν τοῦ χωρίου ὃ ἐμνημόνευεν ἡ θαλαμηπόλος της. — Ἐλπίζω ὅτι ὡραίαν θὰ μ' εὕρῃ καὶ ὁ αὐθάδης καὶ οὐκαμίας στρατιώτης ἐκεῖνος, ὅστις τολμᾷ νὰ ὑψώσῃ τὸ βλέμμα του μέχρις ἐμοῦ Ὁ Καστελμελχώρας μὲ ἀγαπᾷ· μοὶ τὸ εἶπον τὰ βλέμματά του ὁ ὡραίος, ὁ ἰσχυρὸς Καστελμελχώρας! ἀλλ' εἶναι νέος, εἶναι δειλὸς, φοβεῖται ἀνχμφιβόλως τὴν ἀρνησίν μου. Θέλω νὰ τὸν ἐμψυχώσω διὰ τοῦ Ἰταλοῦ αὐτοῦ στρατιώτου..... οὗ τινος ἐν τούτοις ἡ ἐπιστολὴ δὲν εἶναι πολὺ κακὰ συνθεμένη. — Μαιταιώτης ματαιωτήτων! ἐψιθύρησεν ἡ Πατιεντία.

— Πῶς τὸ λέγεις τοῦτο; δὲν ἤξεύρεις ποία εὐγενὴς φιλοδοξία μὲ κινεῖ; Αἶ! ἂν κατώρθουν νὰ δουλώσω τὸν ὑπερόπτην αὐλικὸν τοῦτον εἰς τὰ ἐλέμμάτα μου καὶ εἰς τὴν Ἀγγλίαν!.... Πατιεντία, τὸ ὄνομά μου θὰ ἔμενεν ἀθάνατον εἰς τοὺς ἐπερχομένους αἰῶνας.

— Ἡ ἐγκόσμιος δόξα εἶναι ἐφήμερος, ἐπέφερε δογματικῶς ἡ Πατιεντία, καὶ ἡ βίβλος λέγει· «Μὴν ἔχῃς τὴν ἐλπίδα σου εἰς τὰ γῆνα».

Ἡ Ἀραβέλλα ἔρριψεν ἐπὶ τῆς ὑπηρετρίας της ἐλέμματα περιφρονησεως, καὶ μετὰ ταῦτα ἐζήτησε καὶ τῇ ἑφερον κολοσσαίον πέμαχον βασίλειον κράτος ἐψητοῦ, καὶ φιλέην ζύθου δραμέως, ὅπως ἀνανεώσῃ τὸ

αἰθέριόν στοιχεῖον. τῆς εὐθράστου ὑπάρξεώς της. Καταδροχθίσασα δὲ ὅσα ἤκουον πληρότατα πρὸς τροφὴν τεσσάρων γαλλίδων, ἐρρίφθη ἐπὶ ἀνακλιντηρίου, καὶ παρέδωκε τὴν ψυχὴν της εἰς ἡδεῖαν ὀνειροπόλῃν, περιμένουσα τὴν ὥραν τῆς συνεντεύξεως.

Ἡ τόσον ἐπιθυμητὴ αὕτη ὥρα ἤρχεσε τέλος. Τότε ἡ Ἀραβέλλα ἐπροσπάθησε νὰ ἐρυθριάσῃ, ἐνθυμηθεῖσα ἐν καιρῷ ὅτι οὕτω πράττουσιν εἰς ὁμοίας περιστάσεις αἱ ἡρώιδες τῶν μυθιστοριῶν. Ἀλλὰ μάτην ἐκράτει τὴν ἀναπνοὴν της· τὸ νυμφατικὸν καὶ πυκνὸν αἷμά της δὲν ἀνέβαινεν εἰς τὸ πρόσωπον· ὥστε ἐβλέπουσα τοῦτο, παρητήθη ἐκούσα ἄκουσα τοῦ παιδαριώδους ἐκεῖνου πλεονεκτήματος, καὶ κατῆλθε τρέμουσα εἰς τὸν κῆπον.

Ἀλλ' ὁ κῆπος ἦν ἔρημος, καὶ ἡ Ἀραβέλλα παραμυθοῦσα τὴν ἀνυπομονησίαν της, ἠτένισε τὴν σελήνην, ἥτις διέπλεε διὰ τῶν νεφῶν ὡς ἀργυρὰ λέμβος ἐν τῇ μέσῳ τοῦ θαλασσοῦ ἀφροῦ, καὶ ἀπέτεινε δύω ἢ τρεῖς ὠδὰς πρὸς τὴν λευκὴν βασίλισσαν τῆς νυκτός, ἥς ἡ χορὴ ἀγγλίζει, καὶ ἥτις εἶναι τὸ πρόχειρον καταφύγιον τῶν Βρεταννῶν ποιητῶν. Ἀλλ' ἡ Φοῖβη, οὐδόλως, φαίνεται, κολακευθεῖσα ἀπὸ τὴν αὐτοσχέδιον ταύτην λατρείαν, ἐκρύβη ὀπίσω νέφους, καὶ ἔστρεψε τὰ νῶτα πρὸς τὴν μόνην κληρονόμον τοῦ Λόρδου Πρέσβως.

Ὅστε ἠναγκάσθη ἡ Ἀραβέλλα νὰ ἐξακολουθήσῃ ψιλαρίνδα τὸν μονήρη καὶ μονότονόν της περίπατον. Ἡ νυκτερινὴ αὖρα, πνέουσα ἐπ' αὐτῆς, τῇ ἀπέσπα παχέα ἀρώματα ἰασμίνου καὶ ἰακίνθου, καὶ ὁ ζέφυρος περιπέτα ἐπὶ τῆς κόμης της, προκαλούμενος ἀπὸ τὴν εὐωδίαν τῆς μυθολογικῆς του συζύγου, τοῦ ῥόδου, οὗ τὸ μύρον μετεχειρίζετο κατὰ κόρον ἡ Μίσις Φανσαῦν.

Ἀλλ' ἡ νυκτερινὴ αὖρα ἦν ὑγρὰ, καὶ ὁ ζέφυρος ἦν ψυχρότατος, ὥστε τὴν Ἀραβέλλαν διόλου δὲν εὐχαρίστων αἱ φιλοφρονήσεις των.

Περιπάτει δὲ ἐσφιγμένη ἐντὸς τοῦ μεταξωτοῦ της ἐνδύματος ὡς ἐντὸς ἀλυγίστου θήκης, αἰσθανομένη τὸν κατεψυγμένον ἀνεμὸν ἐπὶ τῶν γυνῶν ὤμων της, καὶ βρέχουσα τὰ λεπτὰ πέδιλά της εἰς τὸ ὑγρὸν χόρτον. Διήρκεσε δὲ τοῦτο ἡμίσειαν ὥραν.

Τέλος ὅτε ἀπελπισθεῖσα ἐμελλε νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν οἰκίαν, κλεῖς ἐστράφη θορυβωδῶς ἐντὸς τοῦ ἰοερῶτου κλειθροῦ τῶν σιδηρῶν κιγκλίδων, ὧν ἡ θύρα ἠνοιχθῇ καὶ ἐκλείσθῃ μὲ κρότον.

— Ἀπερίσκεπτε! ἐψιθύρισε ἡ Ἀραβέλλα.

Ταχέα δὲ εἴηματα ἠκούσθησαν, καὶ ἄνθρωπος ὅλος χρυσοστόλιστος καὶ ἐμπρέπων εἰς τρίχαπτα καὶ εἰς κατυφὲν, ἦλθε καὶ ἐρρίφθη εἰς τοὺς πόδας αὐτῆς.

— Τίς εἶσαι; εἶπεν ἡ Ἀραβέλλα στενάζουσα.

Ἀλλ' ἡ σελήνη ἐξεληθοῦσα ἐν καιρῷ τῷ δέοντι τοῦ νέφους της, φάνελαθε ν' ἀπαντήσῃ αὐτὴ εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην, δείξασα τὸν λαμπρὸν ἱππότην τοῦ Παταίου ἐν ὅλῃ τῇ εὐκλείᾳ τῆς ἑορτασίμου ἐνδυμασίας του.

(Ἀκολουθεῖ.)